

Recital poético-musical

Recital poético-musical

ACTOR	OBRA	MÚSICO
Adrián Chacón	“O poeta canta ao músico” (A. Chacón)	Darío Gómez (guitarra)
Sara González	“En Compostela” (X. L. Méndez Ferrín)	Carlos Docampo (caixa) Águeda García (piano)
Iria Collazo/ Javi Lago	“Boas noites, amiga” (X. L. Méndez Ferrín)	Adrián Chacón (guitarra)
María Monasterio	“Lela” (A. R. Castelao)	
Iria Arias	“Paseo” (Luís Pimentel)	Marta Comesaña (frauta)
Adrián Chacón	“Non” (C. E. Ferreiro)	Carlos Docampo (caixa) Helena Sousa (acordeón)
Lucía Alonso	“Nunca tiven amigos” (P. Pallarés)	

Lucía Alonso	“Negra sombra” (Rosalía de Castro)	Adrián Chacón (guitarra) Marta Comesaña (fruta)
Dario Gómez	“Chove en Santiago” (F. García Lorca)	Adrián Chacón (guitarra) Carlos Docampo (pao de auga) Laura Seoane (violín) Helena Sousa (acordeón)
Celia Veiga	“A muller de Boabdil” (C. E. Ferreiro)	Adrián Chacón (guitarra) Carlos Docampo (caixa)
David Rodríguez	“SOS” (Manuel Antonio)	Marta Comesaña (fruta) Carlos Docampo (vento) Laura Seoane (violín) Helena Sousa (acordeón) Sara González (bailarina)
Director: David Rodríguez		

En Compostela pode un home
escoller óboe e docísimo cor ao contrapaso,
decaer nos tremendoiros
(VIBRA, CORAZON GASTADO!)
tenra especie de prantas espirais
e añauca ou seixo de xogar antre os dedos.

Pode pedra luída
alzarte sobre sí coma un guerreiro
é proclamado rei de oucas e carballeiras vellas.
En Compostela pode un vento duro
estremecer o corazón da Europa campesina
que todos temos dentro sen decilo.

En Compostela soan polonesas,
nacionalmente, en moitos plenilunios
cabo de transparentes ollos, mortos,
e un barroco de bronce ergue paxaros de duro marmore
e oubear oubean os couselos
nas murallas de San Martiño Pinario.

En Compostela, enfin,
compañías de mortos compañeiros
comen caldo insumiso na lembranza ilustrada
(VOTO POR VÓS: ROSALIA, PONDAL, FARALDO)
das cabezas alzadas.

En Compostela esta 9o que perdemos
e vai nacendo noutros e esto é o grande milagre
(UNHA LAPA LENE, UNHA CANDELEXA!)
da conciencia desta patria
conservada en pequenos corazóns
ardentes con fogo doceque non morre.

En Compostela soterraron a semente
chamada Xohan Xesus Gonzalez. porta
dun futuro suntuoso e proletario
que avanza cara a nós con alboroto
e vénme o arreguizo sementes de pensalo e de amalo.

En Compostela estamos
moitos xa para sempre derrotados.

(de *Con pólvora e magnolias*)
X.L. Méndez Ferrín

CANTIGA DO AMANTE PRESO

Boas noites, amiga,
Dígoche dende o cárcere
Mesto espacio de sombras
Limitadas a carne,
Promontorio de pelos
Elévase no sangue
E a luz, como un cheirume,
Esvara, negra, avante.
Detéñense as palabras,
Os pensamentos pairan,
Como un morcego tépedo
O corazón se cala.
Na cadea hai mences
De néboa en cada ollada
E ratos grises fanche
Un burato na alma.
Hai unha dor cega
Que cada cousa mancha
E podremias antigas
Ao corazón se engarran.
A espiral da tortura,
As pantasma odiadas,
O libro do silencio
E a tristura probada
Rematan nesta noite,
Oh miña ben amada,
Para comezaren logo
Á mañá, como lama,
Boas noites, amiga,
Dígoche dende o cárcere,
Mentres o teu recordo
Froitificame, árdeme.

(de *Poesía enteira de Heriberto Bens*)

X.L. Méndez Ferrín

-

Lela

Están a nubes chorando
Por un amor que morréu
Están as ruas molladas
De tanto como chovéu (bis)
Lela, Lela,

Leliña por quen eu morro
Quero mirarme
Nas meniñas dos teus ollos
Non me deixes
E ten compasión de min
Sen ti non podo
Sen ti non podo vivir
Dame alento da túas palabras
Dame celme do teu corazón
Dame lume das tuas miradas
Dame vida co teu dulce amor (bis)
Lela, Lela ...
Sen ti non podo,
Sen ti non podo vivir.

(de *Os vellos non deben de namorarse*)

Castelao

-

Paseo

De sutaque sorprendín á mañá
entrando na vila
cantando da mao da fina chuvia.
Cos pes espidos e mollados
viña dos camiños verdes, profundos.
Dedos de vento transparentes, baleiros,
en bruñidas bandexas.
Scherzo da zoca na acera.
Leda canción.
E debaixo do mantel de liño fresco
a muller do obreiro leva as doce campanadas.

Unha canción que se cae e se levanta.
O polvo nas alas e tamén o ceo.
Unha canción tan lonxana e lene
como a sombra do aire sobre a herba.
Ata min chega tan solo en anacos;
mais eu enténdoa exaita i enteira,
como a sombra do aire sobre a herba.

(de *Sombra do aire na herba*)

Luis Pimentel

-

NON

Si dixese que sí,
que todo está moi ben,
que o mundo está moi bon,
que cada quen é quen...

Conformidá.
Admiración.
Calar, calar, calar,
e moita precaución.
Si dixese que acaso
as cousas son esí,
porque sí,
veleí,
e non lle demos voltas.
(Si aquíl está enriba
i aquíl outro debaixo
é por culpa da vida.
Si algunhos van de porta en porta
cun saco de cinza ás costas
é porque son unhos docas).
Si dixera que sí...
Entón sería o intre
de falar seriamente
da batalla de froles
nas festas do patrón.

Pero non.

(de *Longa noite de pedra*)
Celso Emilio Ferreiro

-

Chove en Santiago
Chove en Santiago
meu doce amor
camelia branca do ar
brila entebrecida ao sol.

Chove en Santiago
na noite escura
herbas de prata e sono
cobren a valeira lúa.

Olla a choiva pola rúa
laio de pedra e cristal.
Olla no vento esvaído
soma de cinza do teu mar.

Soma e cinza do teu mar
Santiago, lonxe do sol
agoa da mañan anterga
trema no meu corazón.

(de *Seis poemas galegos*)

Federico García Lorca

Moraima

A muller de Boabdil
chamábase coma ti,
Moraima.
Eu, coma il,
tamén perdín Granada.

Perdín a primavera,
teño murchas as azas.
Perdín pra sempre
a cidá da esperanza,
das rúas silenciosas
e os parques de mazairas.

Perdín vales e ríos,
chairas e montes,
perdín os manantíos,
perdín as fontes.
Prediquei no deserto,
arei no mar,
tecin rendas de soños,
sementei no vento
zugameles fantásticos.
Vivín na terra allea,
comín o pan amargo do desterro.
convivín cos badocos
i espaxexín na vida
mensaxes sin respos

Perdín Granada,
pro non a ti,
Moraima.
Por eso non perdín
nada.

(de *Onde o mundo se chama Celanova*)
Celso Emilio Ferreiro

SÓS

Fomos ficando sós
o Mar o barco e mais nós

Roubáronnos o Sol
O paquebote esmaltado

que cosía con liñas de fume
áxiles cadros sin marco

Roubáronnos o vento
Aquel veleiro que se evadeu
pola corda floxa d' o horizonte

Este oucéano destracou d' as costas
e os ventos d' a Roseta
ouretáronse ao esquezno

As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas d' o reloxe

Pero tamén sabemos a maniobra
d' os navíos que fondean
a sotavento d' unha singradura

N' o cuadrante estantío d' as estrelas
ficou parada esta hora:
O cadavre d' o Mar
fixo d' o barco un cadaleito

Fume de pipa Saudade
Noite Silenzo Frío
E ficamos nós sós
sin o Mar e sin o barco
nós.

(de *De catro a catro*)
Manuel Antonio